

A fiatal tanár 3 év alatt 700 kötetes könyvtárat gyűjtött. Érdeklődési körének, az irodalomnak, történelemnek és filozófiának minden fontosabb kézikönyvét megszerezte. Ezekből kölcsönöz diákjainak is. És arra ösztönzi őket, hogy terv szerint gyűjtsék saját könyvtárukat. De szorgalmazza a *közkönyvtárak használatát* is. Ha volnának megfelelő választékú könyvtárak...

Még aránylag a községi könyvtár a leghasználhatóbb. Jó az a szabadpolc. De mégsem kelti választékában a bőség érzetét! Mikor a Cervantes évforduló volt, az egész községben nem talált egy Cervantes tanulmányt. A könyvtár fent van

a községben, a nemzetközi hírű fürdőtelepen, amely külön városrész, nincs közkönyvtár. Nincs olvasóterem sem. A könyvtárközi kölcsönzés nehézkes, lassú. Nem jutnak hozzá a *hazai és külföldi folyóiratok* megfelelő választékához. *Ekkora fürdőhelyen* nincs hírlapolvasó.

Lám, az új gimnázium léte, tanárainak és diákjainak igénye ilyen fajta követelményeket támaszt az iskolai és a községi könyvtárral szemben. Együttés erővel kellene megfelelniük ennek az igénynek. Ehhez azonban fenntartóinknak *szervezetten kell* gondoskodniuk a könyvtárak működési feltételeinek javításáról.

Páldy Róbert

Egy járási könyvtáros halálára

Fáradhatatlanul járta a jászberényi járás községeit, tisztában volt a közművelődési könyvtári munka titkaival, s minden energiáját a feladatok megoldására fordította. Lázasan vitakozott a legkülönbözőbb fórumo-

kon, szervezett, tárgyalt és mindig sietett. Mintha érezte volna, hogy a megvalósítani való nagyon sok, de az ideje kevés. Pedig hosszú és tartalmas életre készült. Túrelmetlenül akarta és kívánta, hogy Jászberény valóban szellemi központja legyen a Jászságnak, s mindenkinél jobban tudta, hogy a gazdagon felszerelt, vonzó könyvtár elengedhetetlenül szükséges ahhoz, hogy e város tovább lépjen fejlődésének útján. Sohasem hangoztatta, de mindenki tudta róla, hogy él-hal szülőföldjéért, hogy számára a legszebb és legnagyobb élmény maga a jász-föld és annak népe.

Nemcsak a könyvtárügyet vette komolyan, hanem komolyan vette az emberi kapcsolatokat is. A személyes érintkezésben is szüntelenül éreznünk kellett, hogy felelősséget érző és éreztető ember. Dolgozott és alkotott, beszédemái, gondolatai baráti körben is mindig valamiféle kapcsolatban álltak munkájával, de sohasem számított jutalomra, mégcsak elismerésre sem. Küzdelmeit nem propagálta, gyűlölte az önreklámozást, a személyi ügyeskedés, helyezkedés a legtávolabb állt tőle. Ebből következtet, hogy véleményét nem titkolta el, őszintén és bátran bírálta, mindenkor tanulhattak tőle felet-

tesei is. Így nem vált soha különccé, véleményével nem maradt egyedül, mert józan és méltányos ügyekért vitázott, az elvekért, az ügyért vívott harcot.

Pár napja új fejja áll a jászberényi temetőben, amely hirdeti, hogy alatta Móra Sándor okl. közgazdász, járási könyvtárigazgató teste porlad, aki élt összesen harminckét esztendő. Rövid idő múlva azonban új, impozáns, gyönyörű könyvtár is fog állni Jászberényben, s míg élünk, bennünk ez a könyvtár fog rá emlékeztetni. Ő, akinek ez az új könyvtár volt a legnagyobb terve és álma, s aki a legtöbbit fáradságért, még azt az örömet sem érthette meg, hogy az építés elkezdődjék. Gondolatai, vágyai, energiái azonban ott bújkálnak a tervrajzok vonalaiban, ott fognak magasodni az új falakban, élménnyé, tudássá válnak annak az ezer és ezer embernek a tudatában, akik az új könyvtár olvasói lesznek.

Így lesz ő sokkal több, mint az a marék por és hamu, ami utána marad. Életének és munkájának eredményei a legszebb kibontakozásban voltak, mikor egyik napról a másikra elvitte egy alattomos agyhártyagyulladás. Emlékét semmivel sem becsülhetjük meg jobban, mint hogy minden erőnkkel segítjük az általa megindított kibontakozást.

Az új könyvtár tetején csillagvizsgáló is lesz. Hányszor üldögélt volna ott csendes estéken, hogy elnézegesse a csillagokat, melyek a jász-föld falvai, tanyái, mezői felett ragyognak. Most eggyé lett az örök anyaggal, a végtelen mindenséggel, melyből e csillagok is valók. Szelíd és jó emlékezetű csillagként fog világitani emlékeink egyre szaporodó csillagzatában.

Imre Lajos